

[Eva Møller]

Ud over denne velkomst, der – hvis jeg ellers har ret – lyder så sent, vil jeg også sige, at jeg efter mine mange år i Folketinget finder, at det er en meget speciel oplevelse at skulle behandle nogle kirkepolitiske lovforslag i dag, idet det, efter alt hvad jeg kan huske, er første gang, at der ikke har været ført forhandlinger mellem ministeren og ordførerne for såvel regerings- som oppositionspartier om lovforslagene. Jeg kan i hvert fald ikke mindes, at man ikke på forhånd har drøftet tingene, for vi har altid syntes, det var rigtigt, at disse lovforslag blev vedtaget i bred enighed.

Jeg håber ikke, at det, at vi ikke har været indkaldt til drøftelser på forhånd, skal tydes på den måde, at der ikke lægges op til et bredt samarbejde og en bred enighed om lovforslagene, og jeg håber i hvert fald, at vi kan nå frem til tidligere tiders praksis med bred enighed; det tror jeg tjener folkekirken bedst.

Det er opgaven for Folketinget at skabe gode rammer for den danske folkekirke, så ordet kan forkyndes frit, menighedslivet kan trives, de mange kulturværdier, der ligger i såvel bygninger som i inventar og kirkegårde, kan bevares, og mennesker i nød og i tunge stunder altid har et sted, hvor de kan gå hen; men det er ikke vores opgave at blande os i kirkens indre liv. Sådan ønsker vi det her i Danmark, og sådan mener vi, at den tusind år gamle kristne kulturarv gives de bedste muligheder og dermed forvaltes så godt, at den kan videregives til kommende generationer, og det mener jeg også lovforslagene lægger op til.

I Danmark ønsker vi en folkekirke og ikke en statskirke, men en folkekirke kan man ikke have uden folk eller med andre ord ikke uden en tæt og nær kontakt med det omgivende samfund. Da verden og samfundet forandrer sig, må det samme selvfølgelig gælde for kirkens ydre rammer, men ikke for kirkens indre liv og budskab.

Fra konservativ side finder vi, at de foreliggende lovforslag lægger op til en god og nutidig kontakt mellem kirken og dens medlemmer. Der skal efter vor opfattelse være åbenhed, når offentlige midler – jeg skulle måske sige, når betydelige offentlige midler – forvaltes, og når offentlige opgaver varetages; jeg tænker her bl.a. på kirkebogsføringen, på forvaltningen af kulturværdierne og på arbejds-giverfunktionen for et stort offentligt personale.

Alle disse ting kræver efter konservativ opfattelse åbenhed over for det omgivende samfund og offentligheden, og derfor er det efter vores mening rigtigt, når ministeren foreslår, at der skal være åbne møder, når dagsordenerne skal fremlægges og tilsvarende med referaterne, og at man skal give folkekirken medlemmer lejlighed til på et åbent møde forud for valget at blive gjort bekendt med, både hvad der er sket i den hidtidige valgperiode, og hvilke problemer der forestår i den kommende valgperiode. Det er en nyskabelse, nogle ville måske føle, at det er en omvæltning, men jeg tror, det er en praksis, der, når vi får vænnet os til den, vil blive til glæde for den danske folkekirke, og at vi vil opnå, at interessen for menighedsrådsvalgene kommer til at stige, og det tror jeg ikke nogen af os vil være kede af.

Der har været, som det også siges i bemærkningerne til lovforslaget, og som også Socialdemokratiets ordfører var inde på, en løbende debat om præsters stemmeret. Jeg finder ligesom fru Tove Lindbo Larsen, at den valgte løsning eller det valgte kompromis – hvordan man nu vil karakterisere det – er et fornuftigt udfald af denne debat. Vi bevarer ekspertisen i menighedsrådet, men vi sikrer samtidig, at præstens stemme ikke er afgørende i sager om liturgi, i spørgsmål om opførelse og nedbrydning af kirkebygninger og i indstilling om sogne- og pastoratsinddelinger m.v. Man kunne naturligvis sige – og det ville mange måske netop i denne sag være tilbøjelige til – at det vigtigste vel er, at man kan lade ordet lyde og lade sine argumenter præge debatten, men når man har fulgt spørgsmålet om præsters stemmeret i den løbende pressedebat, må vi nok sige, at det vist er en god idé, at man er landet på dette kompromis. Mange præster har i hvert fald givet udtryk for, at de ville føle det, som om deres ansvar over for den danske folkekirke blev mindre og de ikke skulle være så engagerede, hvis man fratog dem stemmeretten, og derfor tror jeg, vi har valgt en rigtig løsning med dette forslag.

Jeg skal også sige, at det for mig at se også er en meget rigtig løsning, at vi har besluttet os for at synes, det er rigtigt – og det fremgår også af de tekniske bemærkninger til lovforslagets første paragraffer – at der skal være menighedsråd. Det er nu den måde, vi leder den danske folkekirke på, og så forrykker vi ikke ba-